

Kommentar til DJØF Bladet, deadline 28. juli 2010

Den fortrængte pensioneringen

Af Christian S. Nissen

Det her er faktisk noget, jeg skammer mig over at indrømme. Jeg har ingen andre at skyde skylden på, så indtil nu har jeg holdt det for mig selv. Men forleden var jeg sammen med en gruppe jævnaldrende og oplevede til min store lettelse, at jeg ikke stod alene. Så nu kaster jeg al skam af mig og giver luft for mine forargelige forsømmelser.

Jeg er lige fyldt femogtres og har egentlig ikke set det som et vendepunkt eller såkaldt "skarpt hjørne" i livet. Jeg ved naturligvis godt, at mine omgivelser ser anderledes på det, men det er i denne sammenhæng af mindre betydning.

Der har dog været forskellige tegn på, at noget var i vente. For et par år siden troede jeg at postbuddet var gået galt, da jeg åbnede en kuvert med en kommunal besked om, at jeg nu kunne medvirke til opstilling af kandidater til Ældrerådet. Det røg lige i papirkurven.

Så her for et par måneder siden var de der igen fra kommunen. Denne gang med en større samling af blanketter og foldere om diverse tillæg og ydelser. Jeg var lidt i vildrede, indtil jeg i materialet nåede frem til en brochure med tilhørende skema til ansøgning om folkepension. Jeg lagde det alt sammen i et plastic læg og ned i en skuffe til senere studium. Og der ligger det endnu – urørt.

Men helt uberørt var jeg ikke. Fra skuffer og ringbind har jeg nu fremdraget et digert, hengemt materiale modtaget gennem mange år. Papirer som jeg pligtskyldigt (hvis det nu i denne sammenhæng er det rette ord) har arkiveret uden nogensinde at have læst dem grundigt. Det er de årlige statusopgørelser fra mine fire forskellige pensionsordninger. Her har jeg løbende kunnet følge med i aktuarernes nøgterne forventninger til min overraskende korte restlevetid på forskellige alderstrin op igennem 60 års alderen. Den tillokkende økonomiske belønning ved at udskyde pensionsudbetalingerne er jo blot en afspejling af den tilsvarende stigende sandsynlighed for, at pensionen aldrig kommer til udbetaling.

Så er der fra flere af pensionskasserne igennem årene givet os medlemmer muligheder for at foretage til- og fravalg. Med hånden på hjertet, jeg har aldrig rigtigt sat mig ind i, hvad det gik ud på. Blandt de omtalte jævnaldrende var der en, som gik meget op i noget med afdeling 1 og afdeling 2. Jeg var helt på bar bund, da hun spurgte til mit tilhørsforhold og udtrykte sin undrende forargelse over, at jeg ikke kendte til dette "røvereri ved højlys dag", som hun beskrev det.

Det korte og det lange er, at jeg igennem alle årene har anset pensionering og pensionsudbetalinger for noget, der hørte en fjern alderdom til. Derfor har jeg i en vag og måske

naiv formodning om, at der sikkert vil være mere end rigeligt at leve for, når den tid kommer, aldrig sat mig ordentlig ind i pensionstilsagn og diverse ordninger og disses økonomiske konsekvenser for husstandsindkomsten.

Hvad værre er – og her kommer endnu en tilståelse - jeg kan med overraskelse konstatere, at jeg i aftenrøden på et langt embedsmandsliv faktisk heller ikke rigtig kan finde ud af, hvad der forventes af mig og hvad jeg i rationel egeninteresse bør gøre. Hvad skyldes denne ubegribelige uansvarlighed? Er det fordi overgangen mellem arbejdsliv og pensionering i min generation er blevet mere flydende? Ligger årsagen i min egen særlige 3.-livs free lance tilværelse uden fast lønnet arbejde? Eller er jeg bare uforbederligt økonomisk uansvarlig?

For det kan da ikke være en psykiatrisk blokering, en ubevidst fortrængning af det faktum, at jeg nu langt om længe har nået den alder, hvor mange andre går på pension.